

návrhu, není toto nedostavení se o sobě ještě okolností rozhodnou pro skutkovou podstatu trestného činu, ježto vliv této skutečnosti jest závislý i na chování se ostatních věřitelů ve vyrovnacím řízení súčasťných a na výši jejich pohledávek. Příhláška předstírané pohledávky k vyrovnávacímu řízení není proto nezpůsobilým prostředkem pokusu zločinu podle §§ 5, 8, 205 a) tr. zák., v souzeném případě tím méně, ana po právu nejsou pohledávka stěžovatelova 48.000 Kč (60.000 Kč méně skutečné pohledávky 12.000 Kč) o sobě nečinila více než čtvrtinu celkově přihlášených pohledávek k hlasování oprávněujících (§ 42 vyr. ř.), kromě toho stěžovatel vůbec netvrdil, že se nesúčastnil osobně vyrovnacího roku z důvodu, že upustil od svého trestného úmyslu. Naproti tomu rozsudek skutkově zjišťuje, že stěžovatel byl i při vyrovnacím roku zastoupen Nikodémem B-em, zjišťuje to výrokem, že spolu s Nikodémem B-em napomáhal provedení zamýšleného činu Jaroslava B-a, a že, jsa zasvěcen do celého plánu, byl a musel si býti vědom, že Nikodém B. bude zastupovati i jeho pohledávku. Třebaže tudíž jeho plná moc pro Nikodéma B-a nebyla jím vlastnoručně podepsána, což ve vyrovnacím řízení nikým nebylo namítáno a neměla tu tato skutečnost vlivu a významu, podle skutkového zjištění rozsudku byl Nikodémem B-em zastoupen podle svého vědomí a souhlasu ve vyrovnávacím řízení a takto jeho prostřednictvím uplatňoval i při vyrovnávacím roku svou pohledávku a působil na průběh řízení.

Čís. 3811.

Skutková podstata zločinu podle § 185, 186 tr. zák. nevyklučuje, by podílňík předměty pocházející podle jeho vědomí z krádeže převedl na sebe koupí, třebas i za cenu přiměřenou; tato okolnost může však býti důležitou pro otázku pachatelova vědomí.

Podílňíkem na krádeži jest i ten, kdo převede na sebe (ukrývá, zasantročí) věci pocházející podle jeho vědomí z krádeže, by je později, ať již v původním nebo změněném stavu předal pachateli krádeže, třebaže nejednal z důvodů zistňých ve vlastní prospěch.

Kvalifikační moment krádeže, záležející jen v osobní povaze pachatelově (§ 176 II c) tr. zák.) nelze podílňíku přičítati za zločinnou kvalifikaci (§ 186 a) tr. zák.).

Měřítkem pro povolení podmíněného odkladu trestu jest míra důvodné naděje, že se vinník i bez výkonu trestu polepší. Lze tak očekávati v případech, ve kterých je patřno, že trestný čin nekoření v povaze a v názorech pachatelových, nýbrž znamená jen okolnostmi přivoděné nahodilé vybočení z mezí řádného života.

Takovým vybočením není trestné jednání opakující se po delší dobu, kde nejde již o ojedinělý nahodilý poklesek, nýbrž o defekt v povaze a v názorech pachatelových ohledně bezpečnosti cizího majetku.

(Rozh. ze dne 15. března 1930, Zm I 907/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Antonína B-a a Jaroslava S-a do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 29. října 1929, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) tr. zák., Antonín B. i podle § 186 b) tr. zák. Zároveň však podle § 290 tr. ř. zrušil výrok, jímž byli obžalovaní Jaroslav S. a Václav C. uznáni vinnými zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) tr. zák., jakož i výrok o trestu a výroky s ním související ohledně těchto dvou obžalovaných a uznal tyto obžalované vinnými přestupkem podílnictví na krádeži podle § 464 tr. zák. a vyměřil jim znovu trest. Zároveň Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného Antonína B-a z výroku o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech :

Zmateční stížnost obžalovaného Jaroslava S-e s hlediska formálních výtek provádí po zákonu jen zmatek neúplnosti rozsudku. Rozsudek prý nepřihlíží k tomu, 1. že podle údaje spoluobžalovaného H-a stěžovatel nevěděl o původu věcí z krádeží, 2. že H-ovi zaplatil za věci 846 Kč, cenu nejen přiměřenou, nýbrž podle udání poškozeného Pavla G-a dokonce i vyšší, 3. že nepřevodil na sebe různé součástky na tři kola, nýbrž jen na jedno pánské a na jedno dámské kolo, při čemž si další součástky ke zhotovení těchto dvou kol potřebné přikoupil jinde, třetí kolo pak sestavil pro H-a ze součástek H-em mu odevzdaných a v tomto případě neměl z toho prospěchu. Podle protokolu o hlavním přelíčení, který jediné jest zrušovacímu soudu osvědčením jeho průběhu a výsledků, nebyla skutečnost pod 1. uvedená vůbec předmětem jednání a nemůže tudíž býti k ní přihlíženo ani v řízení zrušovacím. Třebaže obžalovaný tvrdil, že za součástky na dvě kola (na pánské a na dámské) zaplatil H-ovi 846 Kč, že si další potřebné předměty k sestavení kol opatřil jiným způsobem, nejde o skutečnost rozhodného významu, by rozsudek musil k ní přihlížeti. Skutková podstata zločinu podle § 185, 186 tr. zák. nevyklučuje, by podílník předměty pocházející podle jeho vědomí z krádeže převedl na sebe koupí, třebas i za cenu přiměřenou, ač ovšem tato okolnost může býti důležitou pro otázku pachatelova vědomí; o přiměřenosti ceny však v souzeném případě vůbec nebyly vedeny ani nabídnuty důkazy, ze svědectví Pavla G-a pak vůbec nevyplývá, že součástky na pánské a dámské kolo stěžovatelem převzaté měly cenu vůbec nebo podstatně nižší než 846 Kč stěžovatelem podle jeho tvrzení za věci ty zaplacených. Výpověď svědka jest do té míry nejasná a neurčitá, že nelze z ní bezpečně ani usuzovati, zda mluví o třech kolech, či o dvou a zda penízem 800 Kč rozumí součástky na jedno nebo na dvě pánská kola (nejen ono, jež S. prodal St-ovi, nýbrž i které podle jeho doznání předal H-ovi po jeho sestavení), v jakém poměru jest pak částku na případná ona dvě kola rozdělití (jde o pouhé součástky, ne však veškeré, potřebné pro složení kola); rovněž ne, zda oceňuje věci ty cenou pro-

dejní či jako obchodník udávající výši svého poškození cenou nákupní. Jest mylnou i domněnka zmateční stížnosti, že pro zavinění obžalovaného ve směru zločinu podle §§ 185, 186 tr. zák. nepřicházejí v úvahu ony součástky kol, z nichž sestavil kolo pro spoluobžalovaného H-a bez vlastního prospěchu. Podílníkem na krádeži jest i ten, kdo převede na sebe (ukrývá, zašantročí) věci pocházející podle jeho vědomí z krádeže, by je později, ať již v původním nebo změněném stavu předal pachateli krádeže, třebaže nejednal z důvodů zjištěných ve vlastní prospěch. Jest proto bez významu výtku formelního zmatku, že rozsudek nepřihlížel k oné skutečnosti, ano se zodpovídání se stěžovatelovo nijak obsahem svým nedotýká skutkového zjištění rozsudku, že »přijal od obžalovaného H-a součástky na dvě kola pánská a na jedno kolo dámské«, a nemůže tímto zjištěním otrásti. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost jednak jako neodůvodněnou, jednak jako neprovedenou po zákonu.

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný Jaroslav S. přijal od obžalovaného Františka H-a součástky kol, a to na dvě kola pánská a na jedno kolo dámské, kteréžto součástky podle udání poškozeného Pavla G-a měly cenu u pánských kol asi po 400 Kč a u dámského kola asi 300 Kč, kteroužto cenu obžalovaný Jaroslav S. uznává za přiměřenou. Celková hodnota předmětů obžalovaným Jaroslavem S-em na sebe převedených činí tudíž 1.100 Kč. Pokud se týče obžalovaného Václava C-a, zjistil nalézací soud, že tento obžalovaný převzal od obžalovaného Františka H-a součástky pánského kola v ceně 505 Kč 80 h. V žádném případě nedosahuje tudíž hodnota věcí na sebe převedených 2.000 Kč a ze zjištění nalézacího soudu nevychází na jevo, že mezi obžalovanými bylo spojení, a, ježto při zločinu krádeže jde o kvalifikační moment podle § 176 II c) tr. zák., tedy jen v osobní povaze pachatelově záležející, který nelze podle § 186 a) podílníku přičítati za zločinnou kvalifikaci, nejde tu o krádež, o níž by bylo z částky nebo hodnoty věcí nebo z příběhu podílníkům povědomo, že byla spáchána způsobem, který ji činí zločinem, nýbrž jen o přestupek podílnictví na krádeži podle § 464 tr. zák. Za tohoto stavu věci bylo trestního zákona použito nesprávně v neprospěch obžalovaných Jaroslava S-e a Václava C-a a bylo proto podle § 290 tr. ř. výrok o vině těchto obžalovaných, jakož i výrok o trestu a výroky s ním související zrušiti a uznati je vinnými jen přestupkem podílnictví na krádeži a vyměřiti jim nové tresty.

Odvolání obžalovaného Antonína B-a z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu bylo jako neodůvodněné zamítnouti. Měřítkem pro povolení podmíněného odkladu trestu jest míra důvodné naděje, že se viník i bez výkonu trestu polepší. Lze tak očekávati v případech, ve kterých jest patrné, že trestný čin nekoření v povaze a v názorech pachatelových, nýbrž znamená jen okolnostmi přivoděné nahodilé vybočení z mezí řádného života. Takovým vybočením není trestné jednání opakující se po delší dobu, kde nejde již o ojedinělý nahodilý poklesek, nýbrž o defekt v povaze a v názorech pachatelových ohledně bezpečnosti cizího majetku, an se neostýchá podporovati pachatele

krádeží v jeho trestném činu páchaném na škodu jeho zaměstnavatele po delší dobu a ve větším rozsahu. Za tohoto stavu věci nelze spolehlivě dospět k úsudku, že obžalovaný B. povede pořádný život i bez skutečného výkonu trestu; proto pro nedostatek podmínek § 1 zákona č. 562 z roku 1919 právem první soud nepovolil podmíněný odklad trestu.

Čís. 3812.

Podvod paděláním nákladního listu za účelem uvedení v omyl finančního respicienta a celního deklaranta při vyclívání zboží; spoluvina na tomto podvodu.

Nejde o pouhý celní přestupek podle § 130 zák. č. 114/27, nýbrž o podvod, šlo-li o vyvezení nevycelené věci vůbec a o předstírání, že clo bylo zapláceno.

Pojem »návodce« a »pomocník« (§ 5 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 18. března 1930, Zm I 578/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. června 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199 d), 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzujícím výroku jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Napadený rozsudek uznává obžalovaného vinným všemi formami spoluviny na zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d), 203 tr. zák., spáchaném Františkem T-em; prohlašuje ho za návodce, pomocníka a účastníka ve smyslu § 5 tr. zák. Uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 č. 9 písm. a) tr. ř. vytýká stížnost rozsudku, že nebylo v něm zjištěno, že stěžovatel věděl o tom, co vlastně T. při proclívání zboží (40 balíků kávy) míní předsevzít, že neměl představu o všech skutkových okolnostech, které vyžadovala skutková podstata činů T-em spáchaných, že obžalovaný nesvedl k trestnímu jednání T-a, nýbrž T. obžalovaného, že stěžovatel na základě nabídky T-ovy, že mu provede příznivější proclení, nemohl předvídati, že T. zfalšuje celní prohlášku pokud se týče kvitanci a že z částek 3.000 Kč a 18.600 Kč, které mu dal k vyclení, nic nezaplatí. Kromě tohoto hmotněprávního zmatku vytýká stížnost, uplatňujíc zmatek podle § 281 č. 5 tr. ř., rozsudku i neúplnost výtkou, že nebyly v něm zhodnoceny výpovědi T-ovy, podle nichž stěžovatel nevěděl nic o tom, co T. za účelem příznivějšího proclení provede, a udání, jež učinil stěžovatel, že se domníval, že T. provede výhodnější proclení na základě svých známostí s celními úředníky a zřízenci, jakož i svých